

nadano 4.04.2023 r.

ADWOKAT TOMASZ CHMIELEWSKI

Katowice, dnia 30 marca 2023 roku

Trybunał Konstytucyjny

Aleja Jana Chrystiana Szucha 12A

00 – 918 Warszawa

Skarżący: T M reprezentowany
przez pełnomocnika adwokata Tomasza Chmielewskiego (numer wpisu pełnomocnika: KAT/Adw/878)

Adres do doręczeń pełnomocnika skarżącego: Kancelaria Adwokacka Tomasz Chmielewski, ul. Hierowskiego 2, 40 – 750 Katowice, adres e – mail: tomasz.chmielewski@adwokat-doradca.pl, numer telefonu: + 48 505 041 394

Uczestnicy:

- (1) Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, ul. Wiejska 4/6/8, 00 – 902 Warszawa
- (2) Prokurator Generalny, ul. Postępu 3, 02 – 676 Warszawa

SKARGA KONSTYTUCYJNA

W imieniu skarżącego, na podstawie pełnomocnictwa szczególnego (w załączeniu), na podstawie art. 79 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (tj. Dz.U. Nr 78, poz. 483 z późn. zm.) – dalej jako Konstytucja RP, wnoszę o:

- (1) stwierdzenie, że art. 1a ust. 1 punkt 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (tj. Dz. U. z 2023 r., poz. 70) – dalej jako u.p.o.l. rozumiany w ten sposób, że wystarczającą przesłanką zakwalifikowania gruntów, budynków i budowli za grunty, budynki i budowle związane z prowadzeniem działalności gospodarczych jest możliwość potencjalnego wykorzystania gruntu, budynku i budowli w działalności gospodarczej przez ich właściciela będącego przedsiębiorcą, jest niezgodny z art. 2 w zw. z art. 31 ust. 1 w zw. z art. 64 ust. 1 i 2 oraz z art. 84 w zw. z art. 32 ust. 1 Konstytucji;

Kancelaria Adwokacka Tomasz Chmielewski
40-750 Katowice, ul. Hierowskiego 2
NIP : 8661000490; Regon : 242769807

tel. : + 48 505 041 394; e-mail : tomasz.chmielewski@adwokat-doradca.pl

konto: ING Bank Śląski S.A. 22 1050 1214 1000 0090 9247 9303

- (2) zasądzenie na rzecz skarżącego zwrot kosztów postępowania poniesionych z tytułu wniesienia niniejszej skargi konstytucyjnej, także w razie nieuwzględnienia niniejszej skargi konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

1. Skarga Konstytucyjna na gruncie Konstytucji RP.

Zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji RP każdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, na zasadach określonych w ustawie, może wnieść skargę do Trybunału Konstytucyjnego w sprawie zgodności z Konstytucją ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o jego wolnościach lub prawach albo jego obowiązkach określonych w Konstytucji.

Skarga konstytucyjna jest środkiem ochrony praw i wolności każdej osoby, w szczególności osoby fizycznej, będącej podmiotem praw lub wolności określonych w Konstytucji RP, której prawa lub wolności konstytucyjne zostały naruszone, niezależnie od narodowości skarżącego (L. Bosek, M. Wild, *Konstytucja RP. Tom I. Komentarz. Art. 1-86*, pod red. M. Safjana i L. Boska, Warszawa 2016, s. 1829). W przedmiotowej sprawie nie budzi wątpliwości, że skarżący jest osobą fizyczną będącą podmiotem praw i wolności określonych w Konstytucji RP.

Przyjęty przez ustrojodawcę na gruncie Konstytucji RP model skargi konstytucyjnej zakłada, że zakres przedmiotowy skargi konstytucyjnej obejmuje przepis, który był podstawą ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie skarżącego i który ma charakter normatywny, a nadto stanowi normę o charakterze generalnym i abstrakcyjnym (M. Florczak-Wątor [w:] *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz, wyd. II*, red. P. Tuleja, LEX/el. 2021, art. 79). Przedmiotem skargi konstytucyjnej może być przepis prawa materialnego, procesowego lub ustrojowego (*Ibidem*). W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego przyjęło się zapatrywanie, zgodnie z którym rzeczywista treść przepisów prawa formułuje się dopiero w procesie ich stosowania, dlatego też jeżeli ma miejsce sytuacja, w której określone niekonstytucyjne rozumienie przepisu ustabilizowało się w orzecznictwie sądowym, a praktyka ta jest stała i powszechna, w tym przypadku rozumienie to stanowi rzeczywistą treść danego przepisu, w konsekwencji powyższego Trybunał Konstytucyjny władny jest do zbadania zgodności z Konstytucją RP rozumienia tego przepisu (M. Kłopotcka – Jasińska, *Skarga konstytucyjna na orzeczenie sądu. Model możliwy do zastosowania w Polsce*, WKP 2020, LEX/el. oraz Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 grudnia 2001 r., sygn. akt SK 18/00, LEX nr 50257). W niniejszej sprawie skarga konstytucyjna skarżącego obejmuje stwierdzenie niekonstytucyjności przepisów będących normami

prawnymi o charakterze generalnym i abstrakcyjnym, zaliczanymi do źródeł prawa powszechnie obowiązującego, to jest przepis art. 1a ust. 1 punkt 3 u.p.o.l.

Aby móc skutecznie wnieść skargę konstytucyjną skarżący jest obowiązany wyczerpać zwykły tok instancji, jaki jest przewidziany w przepisach procedury właściwej dla danego rodzaju sprawy, w konsekwencji czego skarżący nie dysponuje już żadnym innym proceduralnym środkiem prawnym, który umożliwiłby naprawę rozstrzygnięcia zapadłego w sprawie skarżącego (Postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 3 lipca 2007 r., sygn. akt SK 4/07, LEX nr 300009). W niniejszej sprawie skarżący wyczerpał przewidziane w k.p.c. środki prawne o charakterze zwyczajnym. Środki zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym nie przysługują od wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z listopada 2022 r., sygn. akt

Dopuszczalnym wzorcem kontroli skargi konstytucyjnej jest przepis Konstytucji RP, którego treść przyznaje jednostce prawo lub wolność. Warunkiem merytorycznego rozpoznania skargi konstytucyjnej jest wskazanie konkretnego naruszenia przysługującego skarżącemu prawa lub wolności Konstytucyjnej (Postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 października 1998 r., sygn. akt Ts 5/98, LEX nr 38420). Naruszenie prawa lub wolności konstytucyjnej zachodzi wówczas, „gdy organ władzy publicznej poprzez wydanie konkretnego orzeczenia w sposób nieusprawiedliwiony wkroczył w sferę przysługujących temu podmiotowi praw lub wolności konstytucyjnych, albo prawom tym lub wolnościom odmówił ochrony lub ich urzeczywistnienia” (Postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 października 1998 r., sygn. akt Ts 5/98, LEX nr 38420). W niniejszej sprawie skarżący określił wzorzec kontroli konstytucyjności w oparciu o przepis art. 64 ust. 2 w zw. z art. 2 Konstytucji RP. Przepis art. 64 ust. 2 Konstytucji RP jest normą znajdującą się w rozdziale II Konstytucji RP zatytułowanym „Wolności, prawa i obowiązki człowieka i obywatela”. Należy zatem stwierdzić, że skarżący prawidłowo określił wzorzec kontroli konstytucyjności przepisu art. 1a ust. 1 punkt 3 u.p.o.l.

2. Skarga konstytucja na gruncie ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (tj. Dz.U. z 2019 r., poz. 2393).

Zgodnie z art. 33 ust. 2 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym Trybunał orzeka w sprawach zgodności z Konstytucją ustawy lub innego aktu normatywnego kwestionowanego w skardze konstytucyjnej, o której mowa w art. 79 ust. 1 Konstytucji RP. Przedmiotem skargi konstytucyjnej jest przepis ustawy (Kodeks postępowania cywilnego).

Art. 53 ust. 1 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym określa wymogi skargi konstytucyjnej jako pisma procesowego inicjującego postępowanie. Skarga konstytucyjna zawiera:

- 1) określenie kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o wolnościach lub prawach albo obowiązkach skarżącego określonych w Konstytucji RP i w stosunku do którego skarżący domaga się stwierdzenia niezgodności z Konstytucją RP;
- 2) wskazanie, która konstytucyjna wolność lub prawo skarżącego, i w jaki sposób - zdaniem skarżącego - zostały naruszone;
- 3) uzasadnienie zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem skarżącego, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie;
- 4) przedstawienie stanu faktycznego;
- 5) udokumentowanie daty doręczenia wyroku, decyzji lub innego rozstrzygnięcia;
- 6) informację, czy od wyroku, decyzji lub innego rozstrzygnięcia, o których mowa w art. 77 ust. 1, został wniesiony nadzwyczajny środek zaskarżenia.

Zgodnie z art. 77 ust. 1 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym skarga konstytucyjna może być wniesiona po wyczerpaniu drogi prawnej, w ciągu 3 miesięcy od dnia doręczenia skarżącemu prawomocnego wyroku, ostatecznej decyzji lub innego ostatecznego rozstrzygnięcia.

2.1. Określenie kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o wolnościach lub prawach albo obowiązkach skarżącego określonych w Konstytucji RP i w stosunku do którego skarżący domaga się stwierdzenia niezgodności z Konstytucją RP.

Kwestionowanym przepisem, na podstawie którego Naczelny Sąd Administracyjny Izba Finansowa orzekł ostatecznie o prawie skarżącego określonego w Konstytucji RP i w stosunku do którego skarżący domaga się stwierdzenia niezgodności z Konstytucją RP jest przepis art. 1a ust. 1 punkt 3 u.p.o.l.

2.2. Wskazanie, która konstytucyjna wolność lub prawo skarżącego, i w jaki sposób - zdaniem skarżącego - zostały naruszone.

W ocenie skarżącego T M przepis art. 1a ust. 1 punkt 3 u.p.o.l. narusza wyrażone w treści art. 2 w zw. z art. 31 ust. 3 i art. 64 ust. 1 i 2 oraz art. 32 ust. 1 w zw. z art. 84 Konstytucji RP następujące prawa i wolności: wolność od nadmiernej ingerencji prawodawcy w sytuację

prawną jednostek, prawo własności oraz prawo do sprawiedliwego i równego traktowania jednostek przez władze publiczne.

2.3. Uzasadnienie zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem skarżącego, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie.

2.3.1. Ogólne uwagi na temat zakreślonego przez skarżącego wzorca konstytucyjności przepisu art. 1a ust. 1 punkt 3 u.p.o.l.

Przepis art. 2 Konstytucji RP stanowi, że Rzeczypospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej. Ze wskazanej normy wyróżnia się powszechnie trzy zasady konstytucyjne: zasadę państwa demokratycznego, zasadę państwa prawnego i zasadę sprawiedliwości społecznej (tak np. M. Florczak-Wątor [w:] *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz, wyd. II*, red. P. Tuleja, LEX/el. 2021, art. 2). Z punktu widzenia niniejszej skargi konstytucyjnej najistotniejsze znaczenie ma zasada demokratycznego państwa prawa. Zasada demokratycznego państwa prawa stała się w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego źródłem wielu innych zasad i rozwiązań prawnych, które wprost nie zostały wyrażone w treści Konstytucji RP. Jedną z takich zasad jest zasada proporcjonalności. Wywodzona z art. 2 Konstytucji RP zasada proporcjonalności rozumiana jest w ten sposób, że ustrojodawca nakłada na władzę ustawodawczą obowiązek ustanawiania tego typu norm prawnych, których ingerencja w sytuację prawną jednostek nie jest nadmierna w porównaniu do zamierzonego przez ustawodawcę celu i rezultatu, jaki oczekiwany jest przez ustawodawcę w wyniku ustanowienia danej normy (Wyrok Trybunału Konstytucyjnego 18 lutego 2003 r., sygn. akt K 24/02, LEX nr 76809). Ponadto wyrażona w art. 2 Konstytucji RP zasada proporcjonalności zakazuje organom państwa arbitralnego traktowania jednostek oraz nadmiernego ingerowania państwa w stosunki społeczne (M. Zubik, W. Sokolewicz [w:] *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz. Tom I, wyd. II*, red. L. Garlicki, Warszawa 2016, art. 2). Ustawodawca postępuje zgodnie z zasadą proporcjonalności, gdy spośród dopuszczalnych środków działania wybiera najmniej uciążliwe dla podmiotów, wobec których mają być one zastosowane. Zasada proporcjonalności znalazła rozwinięcie w treści art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, zgodnie z którym ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. W zdaniu drugim cytowanej normy ustrojodawca wskazał, że ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw.

Przepis art. 64 ust. 1 Konstytucji RP stanowi, że każdy ma prawo do własności, innych praw majątkowych oraz prawo dziedziczenia. Art. 64 ust. 2 Konstytucji RP stanowi, że własność, inne prawa majątkowe oraz prawo dziedziczenia podlegają równej dla wszystkich ochronie prawnej. Normy te stanowią podstawę rozwiązań legislacyjnych urzeczywistniających wolność majątkową jednostki (K. Zaradkiewicz [w:] *Konstytucja RP. Tom I. Komentarz. Art. 1-86*, pod. red. M. Safjana i L. Boska, Warszawa 2016, s. 1457). W doktrynie podnosi się, że przepis art. 64 Konstytucji RP wyraża przede wszystkim prawo podmiotowe osób fizycznych i innych podmiotów prawa (L. Garlicki, S. Jarosz-Żukowska [w:] *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz. Tom II, wyd. II*, red. M. Zubik, Warszawa 2016, art. 64). Art. 64 Konstytucji RP „przewiduje konstytucyjną gwarancję ochrony własności od strony podmiotowej (tzn. przez ujęcie ochrony konkretnego prawa będącego w dyspozycji konkretnej osoby)” (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 29 lipca 2013 r., sygn. akt SK 12/12, LEX nr 1354444). „Innymi prawami majątkowymi” w rozumieniu przepisu art. 64 Konstytucji RP są między innymi prawa podmiotowe względne i bezwzględne prawa rzeczowe, wierzytelności, roszczenia i prawa kształtujące (K. Zaradkiewicz [w:] *Konstytucja RP. Tom I. Komentarz. Art. 1-86*, pod. red. M. Safjana i L. Boska, Warszawa 2016, s. 1461). W swoim orzecznictwie Trybunał Konstytucyjny wskazywał, że pojęcie prawa własności na gruncie Konstytucji RP wyraźnie nawiązuje do cywilistycznego znaczenia tych pojęć, przyjmując, że prawo własności to konstytucyjnie gwarantowana wolność nabywania mienia, jego zachowania oraz dysponowania nim (tak np. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 31 stycznia 2001 r., sygn. akt P 4/99, LEX nr 46004).

Przepis art. 32 ust. 1 Konstytucji RP stanowi, że wszyscy są równi wobec prawa. W zdaniu drugiej cytowanej normy ustrojodawca podnosi, że wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne. Norma art. 32 ust. 1 Konstytucji RP ustanawia zasadę równości, którą ustrojodawca wyniósł do rangi jednej z najważniejszych zasad całego porządku prawnego RP (W. Borysiak, L. Bosek, [w:] *Konstytucja RP. Tom I. Komentarz. Art. 1-86*, pod. red. M. Safjana i L. Boska, Warszawa 2016, s. 819). Zasada równości nakłada na organy państwa obowiązek równego traktowania podmiotów znajdujących się w tej samej sytuacji prawnej, przynależących do co najmniej jednej i tej samej klasy, wyróżnionej ze względu na określoną istotną cechę (W. Borysiak, L. Bosek, [w:] *Konstytucja RP. Tom I. Komentarz. Art. 1-86*, pod. red. M. Safjana i L. Boska, Warszawa 2016, s. 831 i powołana tam literatura i orzecznictwo).

Zasada równości była również szeroko wyjaśniana w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego. W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego wskazano, że „zasada równości polega na tym, że wszystkie podmioty prawa (adresaci norm prawnych), charakteryzujące się cechą istotną (relewantną) w równym stopniu, mają być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez zróżnicowań

zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących (tak m.in. orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 9 marca 1988 r., sygn. akt U 7/87, LEX nr 25472).

Przepis art. 32 ust. 1 Konstytucji RP nakazujący takie samo traktowanie osób znajdujących się w takiej samej sytuacji, adresowany jest przede wszystkim do prawodawcy, co oznacza, że ustawodawca uchwalając normy generalno – abstrakcyjne, powinien brać pod uwagę konieczność stanowienia norm o takiej samej treści, bowiem równe traktowanie osób wymaga, by organy stosujące prawo dokonywały konkretyzacji norm generalno-abstrakcyjnych w normy konkretno-indywidualne bez nieuzasadnionego różnicowania, to jest by nie traktowały odmiennie osób ze względu na takie ich cechy, które nie są prawnie relewantne (P. Tuleja [w:] P. Czarny, M. Florczak-Wątor, B. Naleziński, P. Radziewicz, P. Tuleja, *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz, wyd. II*, LEX/el. 2021, art. 32). Równość w stanowieniu prawa obliuguje władzę ustawodawczą do tworzenia takich regulacji prawnych, które czynią zadość nakazowi jednakowego traktowania podmiotów znajdujących się w sytuacjach podobnych, w konsekwencji czego prawodawca nie może wprowadzać dyskryminujących grupy obywateli mogących być zakwalifikowane do podobnych klas bez podstawy ujętej w normach Konstytucji RP (W. Borysiak, L. Bosek, [w:] *Konstytucja RP. Tom I. Komentarz. Art. 1-86*, pod. red. M. Safjana i L. Boska, Warszawa 2016, s. 834).

Art. 84 Konstytucji RP stanowi, że każdy jest obowiązany do ponoszenia ciężarów i świadczeń publicznych, w tym podatków, określonych w ustawie. Wskazany przepis określa jeden z obowiązków, jaki spoczywa na jednostce, która znajduje się pod władzą Rzeczypospolitej Polskiej i korzysta z praw i wolności gwarantowanych w Konstytucji RP (M. Florczak-Wątor [w:] *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz, wyd. II*, red. P. Tuleja, LEX/el. 2021, art. 84). Obowiązek ten przejawia się w konieczności partycypowania przez jednostkę w kosztach utrzymania państwa. Norma art. 84 Konstytucji RP. Pomimo iż norma art. 84 Konstytucji RP jest określa obowiązek jednostki, norma ta może stanowić wzorzec kontroli konstytucyjności przepisu prawa w drodze skargi konstytucyjnej. Trybunał Konstytucyjny może kontrolować konstytucyjność przepisów nakładających ciężar podatkowych, pod kątem zachowania właściwej formy nakładania obowiązku podatkowego oraz formy i sposobu nakładania powinności podatkowej (M. Florczak-Wątor [w:] *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz, wyd. II*, red. P. Tuleja, LEX/el. 2021, art. 84 oraz wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 5 listopada 2008 r., sygn. akt SK 79/06, LEX nr 460169).

2.3.2. Uzasadnienie niezgodności zarzutu niezgodności art. 1a ust. 1 punkt 3 u.p.o.l.

Po przeprowadzeniu analizy na temat wskazanych powyżej norm konstytucyjnych i zasad z nich wynikających, przejść należy do analizy przepisu art. 1a ust. 1 punkt 3 u.p.o.l. i wyjaśnienia przyczyn, z powodu których przepis ten jest niezgodny z wyżej wymienionymi przepisami Konstytucji RP.

Przepis art. 1a ust. 1 punkt 3 u.p.o.l. ustanawia definicję pojęcia gruntu, budynków i budowli związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej na gruncie przedmiotowej ustawy. W rozumieniu cytowanego przepisu gruntami, budynkami i budowlanymi związanymi z prowadzoną działalnością gospodarczą są grunty, budynki i budowle będące w posiadaniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą, z zastrzeżeniem wynikającym z art. 1a ust. 2a u.p.o.l., w którym wskazano, co nie zalicza się do gruntów, budynków i budowli związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Definicja gruntu, budynku i budowli związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej była przedmiotem licznych wyroków wojewódzkich sądów administracyjnych, Naczelnego Sądu Administracyjnego, jak również decyzji organów podatkowych. Niebagatelny wpływ na sposób, w jaki powinna być dokonywana wykładnia art. 1a ust. 1 punkt 3 u.p.o.l., mają wyroki Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie o sygn. akt SK 13/15 (OTK-A 2017/85, Dz.U. 2017/2372) oraz wyrok z dnia 24 lutego 2021 r. w sprawie o sygn. akt SK 39/19 (OTK-A 2021/14, Dz.U. 2021/401). Fakt ilości orzeczeń, w których poruszany był problem wykładni art. 1a ust. 3 punkt 3 u.p.o.l., jest wynikiem problemów interpretacyjnych organów podatkowych, jaki dotyka podatników będącymi przedsiębiorcami lub innymi podmiotami prowadzącymi działalność gospodarczą oraz organy podatkowe. Problem rozbieżnej wykładni jest konsekwencją tego, że po pierwsze ustawodawca założył na gruncie u.p.o.l., że wysokość zobowiązania w podatku od nieruchomości w przypadku nieruchomości związanej z prowadzeniem działalności gospodarczej ustalana jest w oparciu o wyższą stawkę za metr kwadratowy nieruchomości, aniżeli nieruchomość, która takiego związku nie przejawia. Drugą przyczyną problemów interpretacyjnych definicji określonej w przepisie art. 1a ust. 3 pkt 3 u.p.o.l. jest to, że organy podatkowe i podatnicy tego podatku rozbieżnie interpretują to, czy zachodzi związek pomiędzy nieruchomością a działalnością gospodarczą prowadzoną przez podatnika. Organy podatkowe co do zasady ustalają, że nieruchomość ma związek z prowadzoną przez podatnika działalnością gospodarczą i w konsekwencji ustalają wysokość zobowiązania w podatku od nieruchomości na podstawie wyższej stawki.

Literalna wykładnia art. 1a ust. 1 punkt 3 u.p.o.l. może skutkować stwierdzeniem, że sam fakt posiadania przez przedsiębiorcę lub inny podmiot prowadzący działalność gospodarczą skutkuje tym, że budynek, budowla lub grunt są związane z prowadzeniem działalności gospodarczej [R. Dowgier, L. Etel, G. Liszewski, B. Pahl [w:] R. Dowgier, L. Etel, G. Liszewski, B. Pahl, *Podatki i opłaty lokalne. Komentarz*, LEX/el. 2021, art. 1(a)]. Sposób wykładni przepisu art. 1a ust. 3 punkt 3 u.p.o.l. zmienił się wraz z tym, jak Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 12 grudnia 2017 r. orzekł, że art. 1a ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. a u.p.o.l. rozumiany w ten sposób, że wystarczającą przesłanką zakwalifikowania gruntu podlegającego opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości do kategorii

gruntów związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej jest prowadzenie działalności gospodarczej przez osobę fizyczną będącą jego współposiadaczem, jest niezgodny z art. 2 w zw. z art. 64 ust. 1 i 2 oraz art. 84 w zw. z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 grudnia 2017 r., sygn. akt SK 13/15, OTK-A 2017/85, Dz.U.2017/2372), natomiast wyrokiem z dnia 24 lutego 2021 r. orzekł, że art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. rozumiany w ten sposób, że o związaniu gruntu, budynku lub budowli z prowadzeniem działalności gospodarczej decyduje wyłącznie posiadanie gruntu, budynku lub budowli przez przedsiębiorcę lub inny podmiot prowadzący działalność gospodarczą, jest niezgodny z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 31 ust. 3 i art. 84 Konstytucji RP (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 lutego 2021 r., sygn. akt SK 39/19, OTK-A 2021/14, Dz.U.2021/401). Trybunał Konstytucyjny wskazał w powyższych wyrokach, że wykładnia definicji zawartej w przepisie art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. wymaga doprecyzowania poprzez wskazanie, że nieruchomości wymienione w tej definicji służą lub mogą (nawet potencjalnie) służyć choćby pośrednio prowadzonej przez posiadacza nieruchomości działalności gospodarczej, bowiem istotne cechy gruntów i budynków powodują, że realnie mogą być one wykorzystywane na cele działalności gospodarczej [R. Dowgier, L. Etel, G. Liszewski, B. Pahl [w:] R. Dowgier, L. Etel, G. Liszewski, B. Pahl, *Podatki i opłaty lokalne. Komentarz*, LEX/el. 2021, art. 1(a)].

Można stwierdzić, że wyżej wymienione wyroki Trybunału Konstytucyjnego sprawiły, że w ramach ustalenia, czy zachodzi podstawa do zastosowania podwyższonej stawki zobowiązania w podatku od nieruchomości dla posiadacza nieruchomości będącego przedsiębiorcą, organy podatkowe są zobowiązane do dokładnego zweryfikowania i ustalenia, czy nieruchomość będąca przedmiotem podatku jest lub potencjalnie może być wykorzystywana na cele działalności gospodarczej, którą zamierza przy wykorzystaniu tej nieruchomości prowadzić podatnik. Trybunał Konstytucyjny wyraźnie orzekł, że sam fakt iż nieruchomość pozostaje w posiadaniu samoistnym przedsiębiorcy nie może stanowić samoistnej podstawy do zastosowania wyższej stawki podatku od nieruchomości. Pomimo iż nie zostało to wprost wyrażone w uzasadnieniach wyroków, można wywieść, że prawidłowa wykładnia art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. i prawidłowe ustalenie, czy zasadne jest zastosowanie wyższej stawki podatku ze względu na to, że nieruchomość jest lub może być potencjalnie wykorzystywana w działalności gospodarczej podatnika, nakłada na organy podatkowe obowiązek ustalenia przedmiotu działalności gospodarczej podatnika. Konkluzja powyższa nie stanowiła przedmiotu rozważań organów podatkowych, wojewódzkich sądów administracyjnych i Naczelnego Sądu Administracyjnego, ponieważ organy podatkowe i wyżej wymienione sądy nie zwróciły uwagi na to, że polski porządek prawny rozróżnia rodzaje aktywności gospodarczej, które podlegają reglamentacji.

Tożsame poglądy, które zostały przedstawione przez Trybunał Konstytucyjny w wyrokach z dnia 12 grudnia 2017 r. i z dnia 24 lutego 2021 r., wyrażane są obecnie przez organy podatkowe,

wojewódzkie sądy administracyjne i Naczelny Sąd Administracyjny. Tytułem przykładu można wskazać, że w wyroku z dnia 15 grudnia 2021 r. Naczelny Sąd Administracyjny wyjaśnił, że za związane z działalnością gospodarczą w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l., można uznać nieruchomości stanowiące własność podatnika (znajdujące się w posiadaniu samoistnym albo użytkowaniu wieczystym), które są w posiadaniu przedsiębiorcy (innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą) oraz jednocześnie:

1) wchodzi w skład prowadzonego przez niego przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 55¹ k.c., w szczególności gdy podatnik ujął te składniki majątkowe w prowadzonej ewidencji środków trwałych wartości niematerialnych i prawnych, bez względu na to, czy nieruchomość jest wykorzystywana na prowadzenie działalności gospodarczej lub

2) przedmiot działalności przedsiębiorcy obejmuje jedynie prowadzenie działalności gospodarczej, bez względu na to, czy nieruchomość jest wykorzystywana na prowadzenie działalności gospodarczej, lub

3) nieruchomości są funkcjonalnie powiązane z przedsiębiorstwem prowadzonym przez podmiot, w którego posiadaniu się znajdują, nawet jeżeli nie zostały uwzględnione w ewidencji środków trwałych wartości niematerialnych i prawnych, tzn.: - są faktycznie wykorzystywane do prowadzenia działalności gospodarczej w znaczeniu zdefiniowanym w art.1a ust. 1 pkt 4 u.p.o.l. albo mogą być potencjalnie wykorzystywane do prowadzenia działalności gospodarczej w ww. rozumieniu, przez co należy rozumieć sytuację, w której przedsiębiorca podejmuje i realizuje zachowania kwalifikowane w obrębie przedmiotu opodatkowania jako czynności mające na celu przygotowanie, zachowanie lub zabezpieczenie nieruchomości do przyszłej (planowanej) działalności gospodarczej, bądź do kontynuacji przerwanej działalności gospodarczej, związane z ponoszeniem wydatków rozliczanych w kosztach uzyskania przychodów prowadzonej działalności gospodarczej (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 15 grudnia 2021 r., sygn. akt III FSK 4061/21, LEX nr 3285503). Pogląd powyższy jest obecnie powszechnie przyjmowany przez organy podatkowe, wojewódzkie sądy administracyjne i Naczelny Sąd Administracyjny. Pogląd powyższy znalazł również zastosowanie w sprawie, której stroną był skarżący, o czym mowa będzie w innym miejscu niniejszej skargi konstytucyjnej.

Przyjmowany sposób rozumienia definicji gruntów, budynków i budowli związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej w ten sposób, że za grunty, budynki i budowle związane z prowadzeniem działalności gospodarczych należy uznać także nieruchomość stanowiąca własność (znajduje się w posiadaniu samoistnym albo użytkowaniu wieczystym) podatnika, która znajduje się w posiadaniu podatnika będącego przedsiębiorcą oraz jednocześnie może być potencjalnie wykorzystywana do prowadzenia działalności gospodarczej, przez co należy rozumieć sytuację, w

której przedsiębiorca podejmuje i realizuje zachowania kwalifikowane w obrębie przedmiotu opodatkowania jako czynności mające na celu przygotowanie, zachowanie lub zabezpieczenie nieruchomości do przyszłej (planowanej) działalności gospodarczej, bądź do kontynuacji przerwanej działalności gospodarczej, związane z ponoszeniem wydatków rozliczanych w kosztach uzyskania przychodów prowadzonej działalności gospodarczej, jest niezgodny z Konstytucją.

Przyjmowany sposób rozumienia tej definicji nadmiernie i nieproporcjonalnie narusza prawo skarżącego do równej ochrony własności i praw majątkowych. Wykładnia przepisu art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. powoduje, że irrelevantne z punktu widzenia ustalenia potencjalnego wykorzystania nieruchomości do prowadzonej przez posiadania nieruchomości działalności gospodarczej i tym samym określenia zobowiązania w podatku od nieruchomości w oparciu o wyższą stawkę jest to, czy podatnik będący przedsiębiorcą jest uprawniony w myśl przepisów prawa powszechnie obowiązującego wykorzystywać daną nieruchomość do prowadzenia zamierzonej działalności gospodarczej. Sposób wykładni art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. ogranicza się do nałożenia na organ podatkowy obowiązku ustalenia potencjalnej i faktycznej możliwości wykorzystania nieruchomości do prowadzonej działalności gospodarczej. Faktyczność, o której mowa w poprzednim zdaniu, odnosi się do tego, czy właściwości danej nieruchomości pozwalają na potencjalne wykorzystanie na potrzeby przedmiotu działalności gospodarczej. Wykładnia art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. sprawia, że z organ podatkowy zwolniony jest z obowiązku zweryfikowania, czy przepisy prawa powszechnie obowiązującego dopuszczają możliwość prowadzenia zamierzonej przez siebie działalności gospodarczej przy użyciu tej nieruchomości. Takie rozumienie przepisu jest błędne. Przypomnieć należy, że art. 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (tj. Dz.U. z 2023 r., poz. 221) – dalej jako prawo przedsiębiorców, ustanawia zasadę wolności działalności gospodarczej, która wyraża prawo do swobodnego podejmowania, wykonywania i zakończenia działalności gospodarczej. Zasada wolności działalności gospodarczej ustanawia z jednej strony prawo do swobodnego gospodarowania przez przedsiębiorcę, wolną od ingerencji państwa, a z drugiej strony nakłada na państwo obowiązek powstrzymania się od ingerencji w sferę objętą wolnością gospodarczą (E. Komierzyńska-Orlińska [w:] L. Bielecki, J. Gola, K. Horubski, K. Kokocińska, A. Żywicka, E. Komierzyńska-Orlińska, *Komentarz do ustawy - Prawo przedsiębiorców [w:] Konstytucja biznesu. Komentarz*, Warszawa 2019, art. 2). Od ustanowionej w art. 2 prawa przedsiębiorców zasady ustawodawca przewidział pewne wyjątki. Przepisy określone w rozdziale 4 prawa przedsiębiorców określają formy reglamentowanej działalności gospodarczej. Ustawodawca ustanowił trzy formy reglamentacji działalności gospodarczej i ograniczenia działalności gospodarczej: koncesja, wpis do rejestru działalności regulowanej i zezwolenie. Uzyskanie koncesji, wpisu do rejestru działalności regulowanej bądź zezwolenia musi poprzedzać fakt rozpoczęcia przez przedsiębiorcę prowadzenia reglamentowanej działalności

gospodarczej. Niemożliwe jest bowiem prowadzenie działalności gospodarczej bez wcześniejszego uzyskania koncesji, wpisu do rejestru działalności regulowanej bądź zezwolenia na prowadzenie przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej. Przewidziane przez prawodawcę rozwiązanie świadczy o tym, że względem pewnych ściśle określonych przez przepisy prawa przedmiotów działalności gospodarczej ustawodawca wprowadził zakaz prowadzenia takiej działalności gospodarczej, który wskutek decyzji o ulega uchyleniu na rzecz adresata tej decyzji (P. Tracz [w:] *Prawo przedsiębiorców. Komentarz*, red. A. Pietrzak, Warszawa 2019, art. 41 i powołana tam literatura). Dopiero po uzyskaniu zezwolenia przedsiębiorca może zacząć prowadzić działalność gospodarczą (J. Gola [w:] L. Bielecki, K. Horubski, K. Kokocińska, E. Komierzyńska-Orlińska, A. Żywicka, J. Gola, *Komentarz do ustawy - Prawo przedsiębiorców [w:] Konstytucja biznesu. Komentarz*, Warszawa 2019, art. 41).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt przedmiotu niniejszej skargi kasacyjnej stwierdzić należy, że osoba fizyczna będąca przedsiębiorcą i posiadaczem nieruchomości, która zamierza wykorzystywać nieruchomość na potrzeby działalności gospodarczej podlegającej reglamentacji, bądź też podejmuje zachowania kwalifikowane w obrębie przedmiotu opodatkowania jako czynności mające na celu przygotowanie, zachowanie lub zabezpieczenie nieruchomości do przyszłej (planowanej) bądź do kontynuacji przerwanej działalności gospodarczej podlegającej reglamentacji, lecz nie uzyskała jeszcze decyzji organu o udzieleniu koncesji, zezwolenia bądź wpisu do rejestru działalności regulowanej, znajduje się w tożsamej sytuacji, w jakiej jest osoba fizyczna będąca przedsiębiorcą, która jednocześnie jest właścicielem (posiadaczem samoistnym lub użytkownikiem wieczystych) nieruchomości, dla której owa nieruchomość nie ma żadnego związku z prowadzoną działalnością gospodarczą. W tej sytuacji nieruchomość pozostaje dla obu typów podatników irrelevantna z punktu widzenia przedmiotu działalności gospodarczej. W takiej sytuacji nie ma miejsca cel, dla której ustawodawca ustanowił dla nieruchomości związanych z działalnością gospodarczą wyższą stawkę podatku. Wyższa stawka podatku dla nieruchomości związanych z działalnością gospodarczą jest wynikiem tego, że podatnik będący przedsiębiorcą może uzyskiwać przychody z wykorzystania danej nieruchomości w działalności gospodarczej. Jeżeli przedsiębiorca nie ma możliwości wykorzystania nieruchomości w działalności gospodarczej, a mimo to ma obowiązek zapłacić podatek w wyższej stawce, ustawodawca dopuszcza się nadmiernej ingerencji w sferę majątkową właściciela nieruchomości, bowiem pomimo iż nie osiąga przychodu dzięki nieruchomości, zmuszony jest do zapłaty podatku od nieruchomości w wyższej stawce. Rozwiązanie przyjęte przez ustawodawcę powoduje, że właściciel nieruchomości będący przedsiębiorcą może być zmuszony do sprzedaży swojej nieruchomości, bowiem obciążenie podatkowe z tytułu własności nieruchomości jest nadmiernie uciążliwe w sytuacji, gdy inny podatnicy, nie będący przedsiębiorcami, zobowiązani są do zapłaty podatku w znacznie niższej kwocie.

Przyjęty sposób rozumienia normy art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. powoduje, że podatnik będący przedsiębiorcą jest obciążany wyższą stawką podatku, pomimo iż nieruchomość nie służy do prowadzenia działalności gospodarczej. W takiej sytuacji przedsiębiorca będący właścicielem nieruchomości, którą potencjalnie planuje wykorzystać w działalności gospodarczej podlegającej reglamentacji, lecz nie uzyskał jeszcze decyzji właściwego organu o udzieleniu koncesji, zezwolenia bądź wpisu do rejestru działalności reglamentowanej, obciążany jest wyższą stawką podatku wyłącznie z tego powodu, że jest przedsiębiorcą i planuje w przyszłości wykorzystywanie nieruchomości w swojej działalności gospodarczej. Przypomnieć w tym miejscu należy konkluzję poczynioną przez Trybunał Konstytucyjny w wyrokach w sprawach o sygn. akt SK 13/15 oraz SK 39/19, zgodnie z którą *ratio* stosowania podwyższonej stawki, jaką jest możliwość uzyskiwania przychodów z wykorzystania danej nieruchomości w działalności gospodarczej, dlatego też niezbędne jest ustalenie przez organy podatkowe faktycznego sposobu wykorzystania opodatkowanej nieruchomości. W sytuacji, gdy działalność gospodarcza podlega reglamentacji i jest co do zasady zakazana bez uzyskania decyzji o udzieleniu koncesji, zezwolenia bądź wpisu do rejestru działalności regulowanej, a właściciel nieruchomości nie uzyskał właściwej decyzji umożliwiającej mu rozpoczęcie reglamentowanej działalności gospodarczej, nie może uzyskiwać przychodu z wykorzystywania danej nieruchomości w swojej działalności gospodarczej. Znajduje się w takiej samej sytuacji, jak przedsiębiorca, który jest posiadaczem nieruchomości nie mającej żadnego związku z przedmiotem działalności gospodarczej takiego przedsiębiorcy. Nie wykorzystuje nieruchomości w swojej działalności gospodarczej. Rozwiązanie przyjęte w art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. różnicuje sytuację przedsiębiorców będących właścicielami nieruchomości, którzy nie wykorzystują nieruchomości w swojej działalności gospodarczej, od przedsiębiorców będących właścicielami nieruchomości, którzy planują wykorzystywać nieruchomość w działalności gospodarczej podlegającej reglamentacji. Pomimo iż tacy przedsiębiorcy pozostają w tej samej sytuacji prawnej, organy podatkowe różnicą wysokość stawki podatku, stosowanej do określenia wysokości zobowiązania w podatku od nieruchomości. Naruszana jest w tej sytuacji zasada równości. Podatnicy będący przedsiębiorcami i właścicielami planującymi wykorzystywać nieruchomość w działalności gospodarczej podlegającej reglamentacji są dyskryminowani, bowiem zmuszeni są do zapłaty podatku w wysokości wyższej, aniżeli przedsiębiorcy znajdujący się tej samej sytuacji. Przypomnieć należy, że dopóki przedsiębiorca będący posiadaczem nieruchomości nie otrzyma decyzji o udzieleniu koncesji, zezwolenia bądź wpisu do rejestru działalności regulowanej, nie może rozpocząć takiej działalności gospodarczej. Do czasu uzyskania koncesji, zezwolenia bądź wpisu do rejestru działalności regulowanej, przedsiębiorca chcący rozpocząć taką działalność gospodarczą nie ma prawnej możliwości jej prowadzenia. Nieruchomość pozostaje w tej sytuacji „obojętna”, z punktu widzenia działalności gospodarczej przedsiębiorcy. W tej sytuacji stawka podatku od nieruchomości powinna być taka sama dla obu typów przedsiębiorców. Nie ma

żadnych konstytucyjnych podstaw do tego, aby różnicować sytuację tych podatników i nakładać wyższą stawkę na przedsiębiorcę, który zamierza wykorzystać nieruchomość w reglamentowanej działalności gospodarczej, lecz jeszcze nie uzyskał decyzji o udzieleniu koncesji, zezwolenia bądź wpisu do rejestru działalności regulowanej, od przedsiębiorcy, który w ogóle nie wykorzystuje nieruchomości w działalności gospodarczej. W swoim dotychczasowym orzecznictwie Trybunał Konstytucyjny słusznie orzekł, że fakt prowadzenia działalności gospodarczej nie jest relewantny dla opodatkowania nieruchomości stawką podatkową od nieruchomości związanych z działalnością gospodarczą, lecz istotny jest faktyczny lub potencjalny związek nieruchomości z działalnością gospodarczą podatnika. W sytuacji, gdy takiego związku nie ma, bowiem przepisy prawa nie pozwalają na prowadzenie określonej działalności gospodarczej bez uzyskania koncesji, zezwolenia bądź wpisu do rejestru działalności regulowanej, nieruchomość powinna być opodatkowana w niższej stawce.

2.4. Stan faktyczny.

Skarżący T M jest przedsiębiorcą wpisanym do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej. Skarżący prowadzi działalność gospodarczą pod firmą F

Przedmiotem przeważającej działalności gospodarczej skarżącego są roboty budowlane związane ze wznoszeniem budynków mieszkalnych i niemieszkalnych (kod PKD: 41.20.Z).

Dowód:

- **wydruk z CEIDG celem wykazania faktu prowadzenia przez skarżącego działalności gospodarczej.**

Dnia grudnia 2013 r. skarżący zakupił nieruchomość położoną w Z przy ulicy 2A i 4. Umowa została sporządzona w formie aktu notarialnego i zarejestrowana pod numerem repertorium . Dla zakupionej przez T M Sąd Rejonowy w Z prowadzi księgę wieczystą nr

Dowód:

- **wydruk księgi wieczystej nr celem wykazania faktu, że T M jest właścicielem nieruchomości położonej w Z przy ulicy C 2A i 4.**

Nieruchomość została przez skarżącego kupiona jako budynek do kapitalnego remontu i przebudowy, w celu przystosowania budynku do prowadzenia w nim działalności obejmującej pomoc społeczną

. Nieruchomość cały czas pozostaje w przebudowie. Przez cały, od momentu zakupu przez skarżącego nieruchomości do dziś, nie jest wykorzystywana do prowadzenia działalności gospodarczej.

Nie przynosi ona skarżącemu zysku. Ponadto do dziś nie została wydana decyzja o pozwoleniu na użytkowanie nieruchomości. Wniosek jest w trakcie rozpoznawania.

Decyzją z listopada 2016 r. o numerze Prezydent Miasta Z ustalił skarżącemu wymiar podatku od wyżej wymienionych nieruchomości za rok 2016 w kwocie złotych . Od powyższej decyzji skarżący wniósł odwołanie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w ł Decyzją z czerwca 2017 r. o numerze Samorządowe Kolegium Odwoławcze w utrzymało w mocy zaskarżoną decyzję organu I instancji. Od decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego skarżący wniósł skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w ł który wyrokiem z dnia stycznia 2018 r. w sprawie o sygn. akt oddalił skargę. Od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w ł z dnia stycznia 2018 r. w sprawie o sygn. akt skarżący wniósł do Naczelnego Sądu Administracyjnego skargę kasacyjną. Postanowieniem z października 2020 r. w sprawie o sygn. akt Naczelny Sąd Administracyjny uchylił zaskarżony wyrok w całości i odrzucił skargę kasacyjną. Podstawą tego orzeczenia było ustalenie przez Naczelny Sąd Administracyjny, że decyzja Samorządowego Kolegium Odwoławczego w ł nie została podpisana kwalifikowanym podpisem elektronicznym lub podpisem zaufanym żadnej z osób wydających zaskarżoną decyzję, lecz przez pracownika, który nie brał udziału w wydaniu zaskarżonej decyzji. W konsekwencji powyższego Naczelny Sąd Administracyjny doszedł do przekonania, że zaskarżona decyzja nie została skutecznie doręczona skarżącemu, skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w ł została wniesiona przedwcześnie, bowiem przed jej doręczeniem.

Dowody:

- **uwierzytelniona kserokopia wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w ł – z dnia stycznia 2018 r., sygn. akt celem wykazania faktu wydania przez Prezydenta Miasta Z decyzji o podatku od nieruchomości; faktu wysokości zobowiązania skarżącego w podatku od nieruchomości; faktu zaskarżenia decyzji o zobowiązaniu w podatku od nieruchomości; faktu utrzymania zaskarżonej decyzji w mocy przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w ł ; faktu oddalenia skargi T M na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w ł**
- **uwierzytelniona kserokopia postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego z października 2020 r. sygn. akt celem wykazania faktu uchylenia wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w ł z dnia stycznia 2018 r. sygn. akt w całości;**

Po prawidłowym doręczeniu przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze decyzji i ponownym rozpoznaniu sprawy przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Ł. wyrokiem z września 2021 r. w sprawie o sygn. akt Wojewódzki Sąd Administracyjny w Ł. oddalił skargę na decyzję Samorządowe Kolegium Odwoławcze. W uzasadnieniu wyroku Wojewódzki Sąd Administracyjny w Ł. wskazał, że zarzuty skarżącego nie okazały się być uzasadnione. Od powyższego wyroku skarżący wniósł skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego, który wyrokiem z listopada 2022 r. oddalił skargę kasacyjną.

Dowody:

- **uwierzytelniona kserokopia wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z września 2021 r., sygn. akt** – **celem wykazania faktu oddalenia skargi T M na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Ł. utrzymującą w mocy zaskarżoną decyzję Prezydenta Miasta Z w przedmiocie wysokości zobowiązania T M w podatku od nieruchomości;**
- **uwierzytelniona kserokopia wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z listopada 2022 r. sygn. akt** **celem wykazania faktu oddalenia skargi kasacyjnej T M od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł. z września 2021 r., sygn. akt** ;

Decyzją z sierpnia 2021 r. o numerze Prezydent Miasta Z ustalił skarżącemu wymiar podatku od wyżej wymienionych nieruchomości za 2017 r. w kwocie złotych. Od powyższej decyzji skarżący wniósł odwołanie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Ł. Decyzją z grudnia 2021 r. o numerze Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Ł. utrzymało w mocy zaskarżoną decyzję organu I instancji. Od decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego skarżący wniósł skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł. który wyrokiem z maja 2022 r. w sprawie o sygn. akt oddalił skargę. W uzasadnieniu wyroku Wojewódzki Sąd Administracyjny w Ł. wskazał, że zarzuty skarżącego nie okazały się być uzasadnione. Od powyższego wyroku skarżący wniósł skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego, który wyrokiem z listopada 2022 r. oddalił skargę kasacyjną.

Dowody:

- **uwierzytelniona kserokopia decyzji Prezydenta Miasta Z nr z sierpnia 2021 r. celem wykazania faktu ustalenia T M stawkę**

zobowiązania w podatku od nieruchomości za 2017 r. w kwocie złotych

;

- uwierzytelniona kserokopia decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Ł. z grudnia 2021 r. nr _____ celem wykazania faktu utrzymania w mocy zaskarżoną decyzję Prezydenta Miasta Z nr _____ z sierpnia 2021 r.
- uwierzytelniona kserokopia wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł. – z _____ maja 2022 r., sygn. akt _____ celem wykazania faktu oddalenia skargi T _____ M _____ na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Ł. utrzymującą w mocy zaskarżoną decyzję Prezydenta Miasta Z _____ w przedmiocie wysokości zobowiązania T _____ M _____ w podatku od nieruchomości;
- uwierzytelniona kserokopia wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z _____ listopada 2022 r. sygn. akt _____ celem wykazania faktu oddalenia skargi kasacyjnej T _____ M _____ od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł. z _____ maja 2022 r., sygn. akt _____ .

Decyzją z _____ sierpnia 2021 r. o numerze _____ Prezydent Miasta Z _____ ustalił skarżącemu wymiar podatku od wyżej wymienionych nieruchomości za 2018 r. w kwocie złotych _____. Od powyższej decyzji skarżący wniósł odwołanie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Ł. Decyzją z _____ grudnia 2021 r. o numerze _____ Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Ł. utrzymało w mocy zaskarżoną decyzję organu I instancji. Od decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego skarżący wniósł skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł. który wyrokiem z _____ maja 2022 r. w sprawie o sygn. akt _____ oddalił skargę. W uzasadnieniu wyroku Wojewódzki Sąd Administracyjny w Ł. wskazał, że zarzuty skarżącego nie okazały się być uzasadnione. Od powyższego wyroku skarżący wniósł skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego, który wyrokiem z _____ listopada 2022 r. oddalił skargę kasacyjną.

Dowody:

- uwierzytelniona kserokopia decyzji Prezydenta Miasta Z nr _____ z _____ sierpnia 2021 r. celem wykazania faktu ustalenia T _____ M _____ stawkę zobowiązania w podatku od nieruchomości za 2018 r. w kwocie złotych _____ ;
- uwierzytelniona kserokopia decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Ł. z _____ grudnia 2021 r. nr _____ celem wykazania faktu utrzymania w mocy

zaskarżoną decyzję Prezydenta Miasta Z nr z sierpnia 2021 r.

- uwierzytelniona kserokopia wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w ł – z maja 2022 r., sygn. akt celem wykazania faktu oddalenia skargi T M na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w ł utrzymującą w mocy zaskarżoną decyzję Prezydenta Miasta Z w przedmiocie wysokości zobowiązania T M w podatku od nieruchomości;
- uwierzytelniona kserokopia wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z listopada 2022 r. sygn. akt celem wykazania faktu oddalenia skargi kasacyjnej T M od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w ł z maja 2022 r., sygn. akt .

Decyzją z sierpnia 2021 r. o numerze Prezydent Miasta Z ustalił skarżącemu wymiar podatku od wyżej wymienionych nieruchomości za 2019 r. w kwocie złotych . Od powyższej decyzji skarżący wniósł odwołanie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w ł Decyzją z grudnia 2021 r. o numerze Samorządowe Kolegium Odwoławcze w ł utrzymało w mocy zaskarżoną decyzję organu I instancji. Od decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego skarżący wniósł skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w ł który wyrokiem z maja 2022 r. w sprawie o sygn. akt oddalił skargę. W uzasadnieniu wyroku Wojewódzki Sąd Administracyjny w ł wskazał, że zarzuty skarżącego nie okazały się być uzasadnione. Od powyższego wyroku skarżący wniósł skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego, który wyrokiem z listopada 2022 r. oddalił skargę kasacyjną.

Dowody:

- uwierzytelniona kserokopia decyzji Prezydenta Miasta Z nr z sierpnia 2021 r. celem wykazania faktu ustalenia T M stawkę zobowiązania w podatku od nieruchomości za 2019 r. w kwocie złotych ;
- uwierzytelniona kserokopia decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w ł z grudnia 2021 r. nr celem wykazania faktu utrzymania w mocy zaskarżoną decyzję Prezydenta Miasta Z nr z sierpnia 2021 r.
- uwierzytelniona kserokopia wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w ł – z maja 2022 r., sygn. akt celem wykazania faktu oddalenia

skargi T M na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Ł
utrzymującą w mocy zaskarżoną decyzję Prezydenta Miasta Z w przedmiocie wysokości
zobowiązania T M w podatku od nieruchomości;

- uwierzytelniona kserokopia wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z listopada
2022 r. sygn. akt celem wykazania faktu oddalenia skargi kasacyjnej T
M od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł z maja
2022 r., sygn. akt .

Decyzją z sierpnia 2021 r. o numerze Prezydent Miasta Z ustalił
skarżącemu wymiar podatku od wyżej wymienionych nieruchomości za 2020 r. w kwocie
złotych . Od powyższej decyzji skarżący
wniósł odwołanie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Ł . Decyzją z grudnia
2021 r. o numerze Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Ł utrzymało w
mocy zaskarżoną decyzję organu I instancji. Od decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego
skarżący wniósł skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł który wyrokiem z
maja 2022 r. w sprawie o sygn. akt oddalił skargę. W uzasadnieniu wyroku Wojewódzki
Sąd Administracyjny w Ł wskazał, że zarzuty skarżącego nie okazały się być uzasadnione. Od
powyższego wyroku skarżący wniósł skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego, który
wyrokiem z listopada 2022 r. oddalił skargę kasacyjną.

Dowody:

- uwierzytelniona kserokopia decyzji Prezydenta Miasta Z nr z
sierpnia 2021 r. celem wykazania faktu ustalenia T M stawkę
zobowiązania w podatku od nieruchomości za 2020 r. w kwocie złotych
;
- uwierzytelniona kserokopia decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Ł z
grudnia 2021 r. nr celem wykazania faktu utrzymania w mocy
zaskarżoną decyzję Prezydenta Miasta Z nr z sierpnia 2021
r.
- uwierzytelniona kserokopia wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł –
z maja 2022 r., sygn. akt celem wykazania faktu oddalenia
skargi T M na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Ł
utrzymującą w mocy zaskarżoną decyzję Prezydenta Miasta Z w przedmiocie wysokości
zobowiązania T M w podatku od nieruchomości;

- **uwierzytelniona kserokopia wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z listopada 2022 r. sygn. akt [redacted] celem wykazania faktu oddalenia skargi kasacyjnej T M [redacted] od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł [redacted] z [redacted] maja 2022 r., sygn. akt [redacted].**

2.5. Udokumentowanie daty doręczenia wyroku.

Wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego zostały doręczone pełnomocnikowi skarżącemu, adwokatowi Tomaszowi Chmielewskiemu, w dniu 10 stycznia 2023 r., za pośrednictwem platformy e – puap, na dowód czego przedkładam wydruk potwierdzenia odbioru.

Dowód:

- **wydruki potwierzeń odbioru wyroków Naczelnego Sądu Administracyjnego z listopada 2022 r. celem wykazania faktu doręczenia wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w dniu 10 stycznia 2023 r.**

2.6. Informacja, czy od wyroków został wniesiony nadzwyczajny środek zaskarżenia.

Od wyroków Naczelnego Sądu Administracyjnego z listopada 2022 r. w sprawach o sygn. akt: [redacted], [redacted], [redacted], [redacted] i III [redacted] nie zostały wniesione nadzwyczajne środki zaskarżenia. Na gruncie ustawy z dnia 30 sierpnia 2022 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tj. Dz.U. z 2023 r., poz. 259) – dalej jako p.p.s.a. stronie inicjującej postępowanie przed Naczelnym Sądem Administracyjnym nie przysługuje już żaden środek odwoławczy od wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego. Zgodnie art. 168 §1 p.p.s.a. orzeczenie sądu staje się prawomocne, jeżeli nie przysługuje co do niego środek odwoławczy. Jak wskazują M. Wild i L. Bosek, wyczerpanie krajowej drogi w postępowaniu administracyjnym, a następnie sądowo-administracyjnym, wymaga wniesienia przez skarżącego skargi kasacyjnej na orzeczenie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, aby móc skorzystać z instytucji skargi konstytucyjnej i skutecznie zainicjować postępowanie przed Trybunałem Konstytucyjnym (L. Bosek, M. Wild, *Konstytucja RP. Tom I, Komentarz Art. 1 – 86*, Warszawa 2016, s. 1842).

2.7. Określenie spełnienia wymogów określonych w art. 77 ust. 1 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym.

Skarżący wyczerpał drogę prawną, jaka została przewidziana w p.p.s.a. Wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z listopada 2022 r. w sprawach o sygn. akt , , i są prawomocne i nie mogą zostać wzruszone żadnym zwyczajnym, ani nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia.

Ostateczne i prawomocne wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z listopada 2022 r. w sprawach o sygn. akt , , i zostały doręczone pełnomocnikowi skarżącego w dniu 10 stycznia 2023 r., w konsekwencji czego termin do wniesienia skargi kasacyjnej upływa wraz z dniem 10 kwietnia 2023 r. Ze względu na fakt, że skarżący wniósł skargę kasacyjną przed upływem dnia 10 kwietnia 2023 r., stwierdzić należy, że niniejsza skarga kasacyjna spełnia wymóg określony w art. 77 ust. 1 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym.

3. Wnioski i oświadczenia końcowe.

Krąg uczestników postępowania został ustalony w oparciu o przepis art. 42 pkt 1 i 7 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym. Skarżący zakreślił Sejm Rzeczypospolitej Polskiej jako uczestnika postępowania zainicjowanego niniejszą skargą konstytucyjną, albowiem organem, który wydał akt normatywny, którego norma jest przedmiotem skargi konstytucyjnej (ustawa o podatkach i opłatach lokalnych) jest Sejm Rzeczypospolitej Polskiej.

Na podstawie art. 80 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym wnoszę o nieujawnianie danych osobowych w postanowieniu, o którym mowa w art. 61 ust. 4 niniejszej ustawy, jeżeli takie postanowienie zostanie wydane.

W świetle podniesionej powyżej argumentacji wnoszę jak na wstępie.

Załączniki:

1. uwierzytelniony odpis pełnomocnictwa szczególnego;
2. dowód uiszczenia opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie złotych;
3. wydruk z CEIDG;
4. wydruk księgi wieczystej ;

5. uwierzytelniona kserokopia wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w ł –
Wydział I z dnia stycznia 2018 r., sygn. akt ;
6. uwierzytelniona kserokopia postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia
października 2020 r. sygn. akt ;
7. uwierzytelniona kserokopia wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w ł –
Wydział I z dnia września 2021 r., sygn. akt ;
8. uwierzytelniona kserokopia wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia listopada
2022 r. sygn. akt ;
9. wydruk potwierdzenia odbioru wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia listopada
2022 r.;
10. uwierzytelniona kserokopia decyzji Prezydenta Miasta Z nr z dnia
sierpnia 2021 r.;
11. uwierzytelniona kserokopia decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w ł z dnia
grudnia 2021 r. nr ;
12. uwierzytelniona kserokopia wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w ł –
Wydział I z dnia maja 2022 r., sygn. akt ;
13. uwierzytelniona kserokopia wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia listopada
2022 r. sygn. akt ;
14. wydruk potwierdzenia odbioru wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia listopada
2022 r.;
15. uwierzytelniona kserokopia decyzji Prezydenta Miasta Z nr z dnia
sierpnia 2021 r.;
16. uwierzytelniona kserokopia decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w ł z dnia
grudnia 2021 r. nr ;
17. uwierzytelniona kserokopia wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w ł –
Wydział I z dnia maja 2022 r., sygn. akt ;
18. uwierzytelniona kserokopia wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia listopada
2022 r. sygn. akt ;
19. wydruk potwierdzenia odbioru wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia listopada
2022 r.;
20. uwierzytelniona kserokopia decyzji Prezydenta Miasta Z nr z dnia
sierpnia 2021 r.;
21. uwierzytelniona kserokopia decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w ł z dnia
grudnia 2021 r. nr ;

22. uwierzytelniona kserokopia wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w ł –
Wydział I z dnia maja 2022 r., sygn. akt ;
23. uwierzytelniona kserokopia wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia listopada
2022 r. sygn. akt ;
24. wydruk potwierdzenia odbioru wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia listopada
2022 r.;
25. uwierzytelniona kserokopia decyzji Prezydenta Miasta Z nr z dnia
sierpnia 2021 r.;
26. uwierzytelniona kserokopia decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w ł z dnia
grudnia 2021 r. nr ;
27. uwierzytelniona kserokopia wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w ł –
z dnia maja 2022 r., sygn. akt ;
28. uwierzytelniona kserokopia wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia listopada
2022 r. sygn. akt ;
29. wydruk potwierdzenia odbioru wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia listopada
2022 r.;
30. odpis skargi wraz z załącznikami dla uczestników i do akt Trybunału Konstytucyjnego – 4 sztuki.